

denne Lov er en Oven af den kommunale Skatte-
 lovgivning. Det kan ikke bestrides, at de kommu-
 nale Byrder, som Lovforslaget omhandler, ikke paa-
 lægges for den enkelte Mand eller den enkelte
 Kommunes Skyld, men for hele Samfundets
 Skyld, og som følge deraf er det efter min og
 mine Meningsfællers Opfattelse rigtigt og billigt,
 at de Regler, hvorefter disse Byrder ydes, blive
 saa ensartede og billige, som det er muligt. Det
 er en Selvfølge, at vi ved at undertafte dette
 Forslag en Prøvelse have henvendt vort Syn paa
 den nu bestaaende Ordning, og vi ere derved
 komne til det Resultat, at denne ikke er heldig.
 Hvad saaledes angaar det meget omskrevne Spørgs-
 maal vedrørende Snekastningsarbejdet, vide de
 Herrer, at dette nu væsentlig hviler paa Hartfor-
 net, men vi erkjende dog Alle, at Hartkornet er
 en meget upaalidelig Basis baade for Statskatter
 og for Kommunekatter. Dertil kommer, at Regu-
 lativerne for Snekastningen ere affattede meget
 forskjellig i de forskjellige Kommuner, og navnlig
 kan det heller ikke negtes, at Snekastningsbyrden
 hviler langt mere paa de mindre Hartkornsbefid-
 dere end paa de større. Saaledes har man jo f. Ex.
 set, at en Mand med imellem 3 Skpr. og 1 Rd.
 Hartkorn, altsaa en Mand med lidt over 3 Skpr.
 Hartkorn, har ydet en Gangdag i Dugangen, me-
 dens en Mand med 80 Rdr. Hartkorn kun har
 ydet 60 Dage. Vi vide jo ogsaa, at der paa-
 hviler Husmænd og Indersier 2 eller 3 Dage
 uden Betaling, skjøndt det er Folk, der maasse
 ere meget nær ved at maatte ty til Fattigvæsenets
 Forsorg. Deraf følger, forekommer det mig, at
 den nuværende Ordning er uheldig. Det Samme gjæl-
 der tilbøds med Hensyn til Kjørslerne til Kommunen,
 thi det er jo ikke sagt, at den Mand, der f. Ex.
 har 6 Rd. Hartkorn, har bedre Raad eller Leiligh-
 hed til at yde en Kjørsel end den, der har 5 Rd.
 7 Skp. Den nuværende Tilstand er kort sagt ikke
 heldig eller retfærdig, og vi have da fundet, at
 man ikke ad nogen anden Vej kunde komme til en
 retfærdig og ligelig Ordning end den, som nu-
 værende Lovforslag angiver. Det vil maasse er-
 indres, at Landstinget med Hensyn til Snekast-
 ningen ifjor i Grunden delte sig i tre Fraktioner.
 De to Dele vilde egentlig gaa samme Vej som
 vi; de vilde nemlig, at Snekastningen skulde paa-
 hvile Beboerne efter deres Skatteevne. Den ene
 af disse Fraktioner gik netop den samme Vej som
 den Del af Udvalget, hvortil jeg hører, medens
 den anden vilde have Regulativet affattet efter de
 Skatter, der ydes til Kommunen. Den tredje
 Fraktion gik den Vej, som den anden Halvdel af
 Udvalget følger, nemlig omtrent at blive ved det
 Bestaaende. Det vil dog ses, at Landstinget
 ifjor enedes om det Lovforslag, her foreligger, idet
 hele Thinget stemte derfor med Undtagelse af et
 enkelt Medlem, der, saavidt jeg har forstaaet For-
 handlingerne i det andet Thing ifjor, endda ikke
 stemte imod det, fordi han var imod Principet i

Lovforslaget, men fordi han var bange for, at
 man ved at lade det blive til Lov udsatte sig for
 ikke at faae den mellemkommunale Beskatning gjem-
 nemført i en nær Fremtid. Jeg tør vel saaledes
 antage, at hele Landstinget var enigt med os,
 og jeg vil haabe, at dette Thing vil vise samme
 Stemning her ved denne Behandling. — Naaget
 den ærede Ordfører har udtalt sig om de forskjel-
 lige Vædringsforslag, skal jeg dog tillade mig at
 knytte nogle Bemærkninger til enkelte af dem.
 Det vil ses, at den Del af Udvalget, hvortil jeg
 hører, ikke har kunnet gaa med til den nye § 24,
 der, som den ærede Ordfører har udtalt, væsentlig
 gaar ud paa at blive ved det Bestaaende. For
 mit personlige Bedkommende er jeg just ikke nogen
 skarp Modstander af dette Forslags Lante, men
 som det her foreligger, vil jeg meget bestemt fra-
 raade Thinget at vedtage det. Vi have hidtil i
 vor Lovgivning havt visse bestemte Regler, hvorefter
 Sogneraad og Amtsraad skulde gaa, og da navn-
 lig Regler med Hensyn til Husmænd og Indersier;
 men her i Forslaget bliver Forholdet aldeles over-
 ladt til Sogneraadet og Amtsaadet, uden at der
 saa at sige gives nogenformelt Lovregel. Det
 forundrer mig naturligtvis ikke, at de ærede Med-
 lemmer, der have Tiltro til den kommunale Sty-
 relse, kunne gaa med til dette Forslag; men deri-
 mod har det noget undret mig, at et æret Med-
 lem, nemlig det ærede Medlem for Frederiksberg
 Amts 2den Valgkreds (L. Larsen) har kunnet gaa
 med; dette skal jeg senere endmere omtale. —
 Vædringsforslaget under Nr. 14 kan jeg
 ifølge min Stilling ikke Andet end anbefale, og
 jeg har heller ikke set Noget i Motiverne til det
 Forslag, der fremkom ifjor, eller til det, der er
 fremkommet i Aar, der i Grunden taler for, at
 vi skulde beholde denne militære Befordring. Naar
 vi se hen til Forordningen af 26de Juni 1844
 § 3, vil man finde, at denne Slags Befordring
 saa at sige er kaldet bort med Undtagelse af
 ganske enkelte Tilfælde. Det forekommer mig der-
 for at være paa Aiden at gjøre Skridtet helt
 ud. Jeg skal saaledes anbefale det ærede Thing
 at vedtage dette Vædringsforslag, og det saa me-
 get mere, som et æret militærkyndigt Medlem her
 i Salen, nemlig det ærede Medlem for Køben-
 havns 3die Valgkreds (Evertmoes) har udtalt, at
 der hos de Militære var en lige saa stor Uvillie
 imod at modtage disse Kjørsler, som der hos Be-
 folkningen var Uvillie til at yde dem. Dette
 bestyrker mig yderligere i, at det er rigtigt her at
 følge Udvalget og at vedtage Vædringsforslaget.
 Jeg vil ved enhver Leilighed søge at knytte Fol-
 ket og Hæren saa nøje som muligt til hinanden.
 Derfor har jeg i sin Tid udtalt mig velvillig
 overfor den almindelige Børnepligt, medens jeg
 har været en Modstander af, at Tropperne skulde
 garnisoneres paa eet Punkt i Landet; thi derved
 kunde der let komme Uvillie frem. Jeg ønsker
 derimod de nuværende Garnisonssteder bibeholte,